

Usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18.06.1968, sp. zn. 2 To 258/68, ECLI:CZ:KSUL:1968:2.TO.258.1968.1

Číslo: 53/1968

Právní věta:

Není-li při rozhodování o zařazení odsouzeného do nápravně výchovné skupiny pro výkon trestu odnětí svobody rozhodnuto, zda jeho předchozí odsouzení, k němuž došlo v řízení proti mladistvým, je již zahlazeno, a zda tedy lze pro toto odsouzení na něj hledět, jako by nebyl odsouzen (§ 39a odst. 2 písm. b) tr. zák.), vyřeší si soud, rozhodující o zařazení do nápravně výchovné skupiny, tuto otázku sám jako předběžnou ve smyslu § 9 odst. 1 tr. ř.

Soud: Krajský soud v Ústí nad Labem

Datum rozhodnutí: 18.06.1968

Spisová značka: 2 To 258/68

Číslo rozhodnutí: 53

Číslo sešitu: 10

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Předběžná otázka, Ukládání trestu

Předpisy: 140/1961 Sb. § 39a odst. 2 písm. b 141/1961 Sb. § 9 odst. 1

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Krajský soud zrušil k odvolání obviněného rozsudek okresního soudu v Děčíně z 29. května 1968 sp. zn. 4 T 264/68 ve výroku o způsobu výkonu trestu odnětí svobody a vrátil věc soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí v rozsahu zrušení.

Z odůvodnění:

Rozsudkem okresního soudu byl obžalovaný V. P. a další dva obžalovaní, ohledně nichž rozsudek soudu prvního stupně již nabyl právní moci, uznáni vinnými pokusem trestného činu neoprávněného užívání věci z majetku v socialistickém vlastnictví podle § 8 odst. 1, § 133 odst. 1 tr. zák. Posuzovaného skutku se dopustili tím, že v noci z 13. na 14. února 1968 v R. společně vnikli do objektu podniku Zelenina v L., kde byly zaparkovány neuzamčené nákladní automobily, v úmyslu některý tam odcizit a pak s ním odjet. Svůj záměr se snažili uskutečnit tím, že se nejprve pokusili odjet automobilem tovární značky Czepele a když se jim to nepodařilo, pokusili se odjet s dalším automobilem téže tovární značky; avšak ani tento automobil se jim nepodařilo nastartovat.

Za to byl obžalovaný V. P. odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 11 měsíců. Pro výkon uloženého trestu byl zařazen do druhé nápravně výchovné skupiny.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný odvolání, které omezil na výrok o způsobu výkonu trestu. Pochybení soudu prvního stupně spatřoval v tom, že okresní soud při rozhodování o způsobu výkonu trestu mechanicky vycházel ze zjištění, že byl již dvakrát odsouzen k nepodmíněným trestům odnětí svobody a neuvažoval, zda tato odsouzení neměla být již zahlazena. Obžalovaný proto navrhl, aby řízení bylo doplněno vyžádáním zpráv o jeho chování ve výkonu trestu odnětí svobody a po tomto doplnění aby jej krajský soud zařadil pro výkon uloženého trestu do první nápravně výchovné skupiny.

Když krajský soud přezkoumal napadený rozsudek a řízení, které mu předcházelo, ve všech výrocích, proti kterým obžalovaný mohl podat odvolání, shledal, že skutková zjištění soudu prvního stupně jsou správná a úplná, a že vedle dalších spolehlivých důkazů jsou založena i na doznání všech obžalovaných, ohledně nichž bylo vedeno trestní řízení. Takto správně zjištěný skutkový stav soud prvního stupně posoudil ve shodě se zákonem i po stránce právní. Záměr obžalovaného a jeho společníků použít nákladního auta pro přechodnou dobu k jízdě se neuskutečnil jen proto, že se jim nepodařilo uvést automobily do chodu, tedy nezávisle na vůli samotných obžalovaných. Právem proto okresní soud spatřoval v jednání obžalovaného pokus trestného činu neoprávněného užívání věci z majetku v socialistickém vlastnictví podle § 8 odst. 1, § 133 odst. 1 tr. zák., neboť i vlastník obou vozidel – socialistická organizace – byl obžalovanému znám.

Trest odnětí svobody, který byl uložen soudem prvního stupně, považuje krajský soud za přiměřený. Obžalovaný, stejně jako jeho společníci, projevil značnou rozhodnost a odhodlání při páčání trestné činnosti. Když se jim nepodařilo nastartovat první nákladní auto, neodradila je tato skutečnost od záměru zmocnit se jiného auta a pokoušeli se opatřit si k jízdě další auto. Obtížnost převýchovy obžalovaného je patrna též z toho, že v minulosti byl – vedle další trestné činnosti – odsouzen rozsudkem okresního soudu v Děčíně z 9. června 1965 sp. zn. 4 T 336/65 rovněž pro trestný čin neoprávněného užívání cizí věci podle § 249 odst. 1 tr. zák., jehož se dopustil tím, že neoprávněně užíval cizí motocykl; to ukazuje, že k obdobnému jednání má sklony. Mimo to nelze pominout, že obžalovaný byl odsouzen také za trestný čin proti lidské důstojnosti k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Jestliže obžalovanému byl za tohoto stavu věci uložen trest odnětí svobody při polovině rozpětí trestní sazby, která činí až dva roky, dostatečně tím soud prvního stupně přihlédl k okolnostem, které svědčí ve prospěch obžalovaného, zejména k jeho příznivému pracovnímu hodnocení a k tomu, že se činu dopustil ve věku blízkému věku mladistvých. Odvolací soud proto neshledal důvody pro další snížení uloženého trestu. Protože obžalovaný nedává záruku, že by účelu trestu u něho bylo dosaženo pouhou pohrůzkou trestem, je odsouzení právem nepodmíněné.

Jedině pokud jde o způsob výkonu trestu, nejsou zjištění soudu prvního stupně úplná a dostačující pro spolehlivé rozhodnutí o tom, do které nápravně výchovné skupiny má být obžalovaný pro výkon trestu zařazen. Okresní soud si pro rozhodnutí opatřil spisy o předchozím odsouzení obžalovaného sp. zn. 4 T 336/65 a 2 T 880/65, přihlížel k nim při ukládání trestu, pominul však, že obžalovaný byl v těchto spisech odsouzen ještě jako mladistvý a trest si odpykal v nápravně výchovném ústavu pro mladistvé. Tato okolnost má pro posouzení, do jaké nápravně výchovné skupiny má být obžalovaný zařazen, zásadní význam. Podle § 39a odst. 2 písm. b) tr. zák. zařadí soud pachatele do druhé nápravně výchovné skupiny, byl-li v posledních deseti letech před spácháním trestného činu ve výkonu trestu odnětí svobody, který mu byl uložen za úmyslný trestný čin. K předchozímu odsouzení se nepřihlédne, pokud se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen. I když tedy, jak správně zjišťuje okresní soud, odsouzený splňuje pro zařazení do druhé nápravně výchovné skupiny podmínku, že byl pro úmyslný trestný čin v posledních deseti letech ve výkonu trestu, nepostačuje to k správnému rozhodnutí o způsobu výkonu trestu. Z připojených spisů o předchozím odsouzení obžalovaného vyplývá, že po výkonu dříve uložených trestů nebylo podle § 87 odst. 1 tr. zák. rozhodováno o tom,

zda se obžalovaný osvědčil či nikoliv. V důsledku toho nelze učinit spolehlivý závěr, zda k odsouzením obžalovaného v předchozích řízeních, která se konala podle předpisů o stíhání mladistvých, je možno přihlížet, neboť není vyloučeno, že při splnění zákonných podmínek budou tato odsouzení obžalovaného zhlazena (§ 363 i. f. tr. ř.) a na obžalovaného by se ve smyslu § 39 a) odst. 2 písm. b) tr. zák. hledělo, jako by nebyl odsouzen; pak by nezavdával důvod k zařazení pro výkon nyní uloženého trestu do druhé nápravně výchovné skupiny. Věc s proto vyžaduje další došetření, a to vyžádáním zpráv o chování odsouzeného ve výkonu předchozích trestů; je pak na okresním soudu, aby podle § 9 odst. 1 tr. ř. vyřešil jako předběžnou otázku, zda k předchozím odsouzením se může přihlížet. Protože ve spisovém materiálu chybí podklady pro rozhodnutí o způsobu výkonu trestu, byl v tomto rozsahu napadený rozsudek zrušen a věc vrácena soudu prvního stupně, aby po doplnění řízení v naznačeném směru věc v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl.